

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA!

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți scriptoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA!

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și Arthur C. Clarke,
regi ne sunt Stephen King și George R.R. Martin,
iar regine, N.K. Jemisin și Naomi Novik.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!

POWERED BY NEMIRA.

STEPHEN EDWIN KING s-a născut în Portland, Maine, în 1947, fiind al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – s-a apucat să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N”, pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*. Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și și-a publicat primele povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică. În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie*, iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața exclusiv creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar. Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation.

STEPHEN KING

DOCTOR SLEEP

Ediția a II-a
Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

ARMADA

Pe vremea când cântam la vechea mea chitară ritmică cu un grup intitulat The Rock Bottom Remainers, ni se alătura uneori și Warren Zevon. Lui Warren îi plăceau tricourile cenușii și filmele de groază precum *Kingdom of the Spiders*. A insistat ca eu să-i interpretez tema muzicală, „Vârcolacii din Londra“, în deschiderea bisurilor noastre. I-am spus că nu sunt suficient de bun pentru asta. El a susținut că dimpotrivă, sunt foarte bun. „În cheia sol“, mi-a mai zis Warren, „și urlă pe bune. Dar, mai presus de orice, *cântă așa cum cântă Keith*.“

N-am să cânt niciodată așa cum cântă Keith Richards, dar mi-am dat mereu silința să iasă cât mai bine și m-am distrat de minune cu Warren cântând alături de mine și râzând ca descreieratul.

Urletul acesta este pentru tine, Warren, oriunde te-ai afla. Mi-e dor de tine, prietene!

„Ne aflăm la o răscruce. Jumătățile de măsură nu duc nicăieri.“

Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi

„Dacă vrem să trăim, trebuie să ne eliberăm de furie. (Aceasta este) luxul îndoielnic al oamenilor normali.“

Marea Carte a Alcoolicilor Anonimi

CÂTEVA CHESTIUNI INTRODUCATIVE

FRICA înseamnă de fapt: „Frige realitatea și cară-te de acolo.“

Vechi aforism al Alcoolicilor Anonimi

1

În a doua zi a lunii decembrie dintr-un an în care un fermier obscur din Georgia¹ tot își mai făcea de lucru prin Casa Albă, unul dintre cele mai impresionante hoteluri din Colorado a fost mistuit de flăcări. Hotelul a fost declarat o pierdere iremediabilă. Ancheta, condusă de comandantul departamentului de pompieri din Comitatul Jicarilla, a stabilit că incendiul s-a declanșat din cauza unui boiler defect. Când a avut loc accidentul, hotelul era închis pe perioada de iarnă și în el nu se aflau decât patru persoane. Trei dintre acestea au supraviețuit. Jack Torrance, îngrijitorul din extrasezon, și-a pierdut viața în încercarea sa eșuată (însă eroică) de a reduce presiunea aburului din boilerul respectiv, presiune ce atinsese un nivel catastrofal din pricina unei supape de siguranță stricate.

Doi dintre supraviețuitori au fost soția îngrijitorului și fiul acestuia, de vârstă fragedă. Cel de-al treilea a fost bucătarul-șef al hotelului Overlook, Richard Hallorann, care își părăsise locul de muncă sezonier din Florida și venise în Colorado, mânat de ceea ce el numea „un presentiment puternic“ ce îl convinsese că familia

¹ Președintele Jimmy Carter (n. tr.).

Torrance avea necazuri. Ambii adulți au suferit răni grave în urma exploziei. Doar copilul a scăpat teafăr și nevătămat.

Cel puțin din punct de vedere fizic.

2

Wendy Torrance și fiul său au fost despăgubiți de corporația care deținea hotelul Overlook. Nu o sumă colosală, dar suficientă cât să-i ajute să se descurce vreme de trei ani, timp în care ea nu a putut să lucreze din cauza traumatismelor suferite. Avocatul pe care îl consultase îi spusese că, dacă nu va da înapoi și va juca dur, ar putea câpăta mult mai mult, deoarece corporația voia să evite un proces. Însă Wendy, la fel ca proprietarii hotelului, nu-și dorea decât să dea uitării iarna aceea sinistră, petrecută în Colorado. Se va face bine, spunea ea, și chiar așa a și fost, deși leziunile suferite au chinuit-o până la sfârșitul vieții. Vertebrele zdrobite și coastele fracturate se pot vindeca, însă nu te vor lăsa niciodată să-ți uiți trecutul.

O vreme, Winifred și Daniel Torrance au locuit în sud-est, apoi s-au mutat în Tampa. Din când în când îi vizita Dick Hallorann (cel cu presentimentele puternice), care venea de la Key West mai ales ca să-l vadă pe Danny, întrucât cei doi aveau o relație specială.

Într-o dimineață devreme din luna martie a anului 1981, Wendy l-a sunat pe Dick și l-a întrebat dacă poate veni până la ei. I-a spus că Danny o trezise în toiul nopții și îi zisese să nu intre în baie.

Iar după aceea a refuzat să mai rostească vreun cuvânt.

3

Se trezise pentru că-i venea să facă pipi. De afară se auzeau rafalele puternice ale vântului. Era cald – cam tot timpul era cald în Florida –, însă nu-i plăcea deloc zgomotul acela și avea senzația

că niciodată nu va reuși să se împace cu el. Îi amintea de Overlook, unde boilerul defect fusese cel mai neînsemnat dintre pericole.

Locuia cu mama sa într-un apartament strâmt de la etajul al doilea al unei clădiri cu locuințe ieftine de închiriat. Danny ieși din camera lui, aflată lângă cea a mamei, și traversă holul. Vântul răbufni din nou, iar palmierul uscat din fața ferestrei își clămpăni frunzele. Sunet de oase izbite între ele. Atunci când nu făcea nimeni duș sau nu foloseau toaleta, obișnuiau să lase ușa de la baie deschisă, deoarece încuietoarea era stricată. În noaptea asta ușa era închisă. Dar nu pentru că mama ar fi fost înăuntru, nu, nici vorbă. Din cauza rănilor suferite la cap în timpul evenimentelor de la Overlook, mama începuse să sforăie – făcea un *sfârrr-sfârrr* blând atunci când dormea –, iar sunetul ăsta îl auzea acum Danny venind din dormitorul ei.

Asta e, înseamnă că a închis-o din greșeală.

Deși știa că nu este așa (căci și el era înzestrat cu presentimente și presimțiri puternice), însă uneori trebuie să afli. Uneori trebuie să *vezi*. Descoperise acest adevăr într-o cameră de la etajul al doilea al hotelului Overlook.

Cu o mână ce i se părea prea lungă, prea deșirată, prea *fără oase*, apăsă clanța și deschise ușa.

În baie era femeia din Camera 217, așa cum anticipase el. Goală-puşcă, stătea pe toaletă, cu picioarele desfăcute și cu coapsele palide și puhave la vedere. Sâni verde-murdar îi atârnavă până la brâu, aidoma unor baloane dezumflate. Peticul de păr de sub burtă era cenușiu. Și tot cenușii îi erau și ochii, oglinzi din oțel. Îl văzu și buzele i se lăbărțară într-un rânjel.

Închide ochii, îl sfătuisese Dick Hallorann pe vremuri. Dacă vezi ceva rău, închide ochii și spune-ți că nu-i nimic acolo și, când ai să-i deschizi, lucrul cel rău va fi dispărut.

Numai că tehnica respectivă nu funcționase în Camera 217 pe când avea cinci ani și nu va funcționa nici acum. Era convins de asta. Îi simțea *mirosul*. Intrase în putrefacție.

Femeia – știa cum o cheamă: doamna Massey – se ridică greoi pe picioarele vineții, întinzând mâinile spre el. Carnea de pe brațe atârna,

gata să se desprindă de pe os. Îi zâmbea așa cum zâmbești când te întâlnești cu un vechi prieten. Sau când vezi ceva bun de mâncare!

Cu o expresie ce ar fi putut fi confundată cu calmul, Danny închise ușurel ușa și se retrase din fața ei. Văzu cum clanța se ridică... și coboară... și se ridică... și se potolește.

Acum avea opt ani, adică în stare să judece cât de cât rațional, chiar așa de înspăimântat cum era. În parte deoarece, în străfundurile minții sale, se așteptase la una ca asta. Deși întotdeauna crezuse că Horace Derwent va fi cel care își va face apariția în viața lui. Sau poate barmanul, căruia tatăl lui îi spunea Lloyd. Dar ar fi trebuit să știe că va fi doamna Massey, încă dinainte s-o vadă în baia lor. Pentru că, dintre toți nemorții din Overlook, ea fusese cea mai cumplită.

Partea aceea a minții lui înzestrată cu judecată îi spunea că nu este nimic altceva decât o frântură dintr-un coșmar care se ținuse scai de el și după ce se trezise și se duse la baie. Partea aceasta se încăpățâna să-l convingă că, dacă va deschide din nou ușa, va vedea că în baie nu este absolut nimic. Sigur că nu va fi nimic, doar era complet treaz acum. Dar o altă parte a lui, partea aceea care strălucea, știa că lucrurile stau cu totul și cu totul altfel. Hotelul Overlook nu-și încheiase socotelile cu el. Cel puțin unul din spiritele acelea vindicative îl urmărise până în Florida. Cândva descoperise o femeie lungită în cadă. Femeia aceea se ridicase și încercase să-l sugrume cu degetele ei mucegăite și împuțite (dar extrem de puternice). Dacă ar deschide acum ușa de la baie, ea ar termina ce începuse atunci, pe vremuri.

Recurse la un compromis și-și lipi urechea de ușă. La început nu auzi nimic. Apoi un sunet slab.

Unglii moarte rătăcind pe lemn.

Danny se duse în bucătărie pe picioare ca din călți, se urcă pe un scaun și urină în chiuvetă. Apoi își trezi mama și îi spuse să nu intre în baie pentru că acolo e un lucru rău. După aceea se duse la el în cameră și se ascunse sub pături. Își dorea să nu se mai dea jos din pat decât ca să se ducă să facă pipi în chiuveta din bucătărie.

Și, pentru că-și prevenise mama, nu mai avea niciun motiv să-și mai dorească să vorbească cu ea.

Mama îi cunoștea muțenia. Prima oară se întâmplase după ce Danny intrase în Camera 217 a hotelului Overlook.

- Cu Dick vrei să stai de vorbă?

Culcat pe spate, cu ochii la ea, băiatul dădu din cap. Iar mama formă numărul, chiar dacă era ora patru dimineața.

A doua zi, Dick ajunse la ei. Adusese ceva cu el. Un cadou.

4

După ce Wendy îl sunase pe Dick - avusese grijă ca Danny să o audă - băiatul adormi la loc. Încă își mai sugera degetul mare, cu toate că acum avea opt ani și era în clasa a treia. O durea să-l vadă așa. Se duse la baie și rămase câteva clipe privind ușa închisă. Îi era teamă - o speriasse Danny -, dar avea nevoie la closet și nici prin gând nu-i trecea să folosească chiuveta, așa cum făcuse fiul ei. Îi era scârbă numai la gândul că s-ar putea urca într-un echilibru precar pe marginea de porțelan a chiuvetei, cu fesele atârănând (chiar dacă n-ar fi văzut-o nimeni).

Într-o mână ținea ciocanul pe care îl luase din cutia ei de scule de femeie singură. Îl ridică atunci când apăsă clanța și deschise ușa. Firește că baia era goală, însă scaunul toaletei era coborât. Niciodată nu-l lăsa așa noaptea, pentru că știa prea bine că, dacă Danny, doar zece la sută treaz, va avea nevoie la baie, va uita să-l ridice și va împroșca totul în jur. Mai era și un miros. Un miros urât. Ca de șobolan mort în pereți.

Făcu un pas, apoi încă unul. Surprinse o mișcare și se răsuci cu ciocanul ridicat, gata să lovească pe oricine

(orice)

s-ar fi ascuns în spatele ușii. Însă nu era decât propria-i umbră. Te sperii chiar și de umbra ta, zic oamenii în bătaie de joc, dar cine era mai îndreptățită decât Wendy Torrance? După ce văzuse

tot ce văzuse și trecuse prin ce trecuse, știa foarte bine cât de periculoase puteau fi anumite umbre. Puteau avea colți.

În baie nu era nimeni, dar observă o pată decolorată pe scaunul closetului și o alta pe perdeaua de la duș. Fecale, fu primul ei gând. Dar nu, rahatul nu e roșu-gălbui. Se uită mai de aproape și văzu firicele de carne și de piele putrezită. Iar pe covorașul din fața cabinei de duș erau și alte pete asemănătoare, în formă de tălpi. Prea mici – prea *elegante* – ca să fi aparținut unui bărbat.

– O, Doamne, Dumnezeule, șopti ea.

În cele din urmă folosi tot chiuveta din bucătărie.

5

De-abia spre prânz reuși Wendy să-și dea fiul jos din pat. Îl convinge să înghită niște supă și un sandvici cu unt de arahide, după care băiatul se culcă din nou. Tot nu voia să vorbească. Hallorann ajunse curând după cinci după-amiaza, la volanul Cadillacului său roșu, dar cam vechi (însă perfect întreținut și lustruit de-ți lua ochii). Wendy îl așteptase lângă fereastră, la fel cum odinioară așteptase și pândise întoarcerea soțului ei, sperând că Jake va veni acasă binedispus. Și nebăut.

Se repezi pe scări și deschise ușa de la intrare chiar atunci când Dick întinsese mâna spre soneria sub care scria TORRANCE 2A. I se aruncă în brațele întinse, dorindu-și să rămână în îmbrățișarea lui dătătoare de liniște cel puțin o oră. Poate chiar două.

Hallorann îi dădu drumul și se uită lung la ea, ținând-o de umeri.

– Arăți bine, Wendy. Ce face omulețul nostru? A început să vorbească?

– Nu, dar cu tine va vorbi. Chiar dacă la început n-o va face cu voce tare, puteți să...

Nu termină, ci arătă cu degetul spre fruntea bucătarului.

– Nu neapărat, zise Dick.

Zâmbetul său larg dezveli o proteză nouă și strălucitoare. Hotelul Overlook i-o distrusese pe cea veche în noaptea când explodase boilerul. Sigur, Jack Torrance fusese cel ce lovisese cu ciocanul care-i prăpădise lui dinții și lui Wendy capacitatea de a merge fără să schiopăteze, însă amândoi știau că, de fapt, hotelul îi atacase.

– E foarte puternic, Wendy. Dacă vrea să mă blocheze, o s-o facă. Știu din experiență. În plus, e mai bine să vorbim cu gura, nu cu gândul. Mai bine pentru el, vreau să zic. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

După ce-i povesti totul, Wendy îl conduse în baie. Lăsase totul cum fusese, aidoma unui polițist de proximitate care protejează locul unei crime până la sosirea echipei de criminaliști. Pentru că acolo se petrecuse o crimă. O crimă împotriva copilului ei.

Dick privi petele vreme îndelungată, fără să le atingă, apoi zise:

– Hai să ne uităm dacă s-a trezit Danny și dacă vrea să mă vadă.

Nu se trezise, dar inima lui Wendy se însenină puțin observând expresia de bucurie pură de pe chipul băiatului când acesta realizează cine stă pe marginea patului lui și-l scutură de umăr.

(Hei, Danny, ți-am adus un cadou.)

(Nu-i ziua mea.)

Wendy îi urmărea cu atenție. Știa că vorbesc, dar nu-și dădea seama ce spun.

Și Dick zise:

– Hai și te scoală, scumpule. Mergem la plimbare pe plajă.

(Dick, s-a întors doamna Massey din Camera 217. S-a întors!)

Dick îl mai scutură o dată de umăr.

– Vorbește tare, Dan. O sperii pe maică-ta.

Danny spuse:

– Ce cadou mi-ai adus?

Dick zâmbi:

– Așa-i mai bine. Îmi place să-ți aud vocea. Și lui Wendy îi place.

– Da.

Atât cuteză femeia să spună. Altminteri i-ar fi auzit tremurul din glas și s-ar fi îngrijorat.

- Cât suntem noi plecați, ar fi bine să faci curat în baie, o sfătui Dick. Ai mânuși de menaj?

Wendy dădu din cap: avea.

- Bine. Să ți le pui.

6

Plaja se afla la vreo cinci kilometri depărtare. Parcarea era înconjurată de tot soiul de puncte de atracție de genul celor întâlnite de obicei pe faleze: teribil de împopoțonate și stridente – tarabe unde se vindeau gogoși spiralate sau hotdogi, prăvălii cu suvenir. Însă sezonul estival era pe sfârșite, așa că niciuna nu prea avea vânzare. Plaja era aproape în întregime a lor. În timpul drumului cu mașina, Danny ținuse pe genunchi cadoul primit – un pachet lunguiet, destul de greu, în ambalaj argintiu.

- Ai să-l deschizi după ce stăm de vorbă, îi spusese Dick.

Se plimbară chiar pe malul apei, acolo unde nisipul era tare și strălucitor. Danny mergea încet, pentru că Dick era bătrân. Și avea să moară într-o zi. Poate chiar curând.

- Am să mai fac umbră pământului câțiva ani buni, se amuză Dick citindu-i gândul. Nu-ți face griji. Povestește-mi ce s-a întâmplat azi-noapte. Nu uita nimic.

Relatarea în sine nu dură prea mult. Partea cea mai grea ar fi fost să găsească vorbele potrivite pentru a explica spaima pe care o simțea, amestecată cu o certitudine sufocantă: acum, că l-a găsit, nu va mai pleca niciodată. Dar, pentru că Dick era cel cu care discuta, nu avu nevoie să rostească aceste cuvinte. Apoi spuse cu voce tare:

- O să se întoarcă, sunt convins că o să se întoarcă. O să se întoarcă și o să se tot întoarcă până când va pune mâna pe mine.

- Mai ții minte când ne-am cunoscut?

Deși mirat de această deviere de la subiect, Danny dădu din cap. Hallorann fusese cel care le prezentase hotelul Overlook lui și părinților lui. Cu foarte mult timp în urmă, așa i se părea acum.

- Și mai ții minte prima oară când am vorbit în capul tău?

- Sigur că da.

- Ce am zis eu atunci?

- M-ai întrebat dacă nu vreau să merg cu tine în Florida.

- Așa. Și cum te-ai simțit când ai aflat că nu mai ești singur? Că nu doar ție ți se întâmplă strălucirea?

- Foarte mișto, răspunse Danny. Super.

- Mda, mormăi Hallorann, mda, sigur că da.

Merseră un timp în tăcere. Păsări miciute – ciripele le numea mama lui Danny – se fugăreau pe crestele valurilor.

- Și nu te-ai întrebat niciodată cum de am apărut tocmai atunci când aveai nevoie de mine?

Bucătarul cel negru se uită la băiețelul cel alb și zâmbi.

- Nu, sigur că nu te-ai întrebat. De ce s-o fi făcut? Nu erai decât un copilăș pe vremea aia. Acum ai mai crescut. Ai crescut *mult* în anumite privințe. Ascultă la mine, Danny. Eu cred că lumea asta știe cum să compenseze toate lucrurile care se întâmplă. E o vorbă veche: Profesorul apare doar atunci când elevul e pregătit. Eu am fost profesorul tău.

- Ai fost mult mai mult, spuse Danny apucându-l de mână. Ai fost prietenul meu. Ne-ai salvat.

Dick nu-i luă în seamă spusele... sau lăsa această impresie.

- Și buna mea avea strălucire – ții minte că ți-am povestit?

- Îhî. Mi-ai zis că stăteți mult de vorbă fără să deschideți gura.

- Așa, vezi? Ea m-a învățat. Și pe ea a învățat-o *străbunica* ei, de mult de tot, în vremea sclaviei. Și într-o bună zi îți va veni și ție rândul să fii profesor, Danny. Atunci când îți vei găsi elevul.

- Dacă nu mă-nhață doamna Massey până atunci, murmură posomorât Danny.

Ajunseră lângă o bancă. Dick se așeză spunând:

- N-am curaj să merg mai departe; s-ar putea să nu mai fiu în stare să mă întorc. Stai aici, lângă mine. Vreau să-ți spun o poveste.

- N-am nevoie de povești, se revoltă Danny. O să se întoarcă, nu pricepi? O să se *întoarcă* și o să se *întoarcă* și o să se tot *întoarcă*.

– Taci din gură și cască-ți bine urechile la mine! Ia seama la ce-ți zic acum, zâmbi larg Dick etalându-și noua proteză. Cred că ai să te prinzi. Că nu ești deloc prost, dragălașule.

7

Mama mamei lui Dick – cea cu strălucirea – locuia în Clearwater. Ea era Buna Albă. Dar nu pentru că ar fi avut pielea albă. Nu, sigur că nu. Ci pentru că era *bună*. Tatăl tatălui său locuia în Dunbire, Mississippi, o așezare rurală situată nu departe de Oxford. Soția acestuia murise cu mult timp înainte de nașterea lui Dick. Pentru locurile și vremurile acelea, străbunicul bucătarului Hallorann era un om foarte bogat. Era proprietarul unei firme de pompe funebre. Dick și părinții lui se duceau la el în vizită de patru ori pe an, iar micuțul Dick Hallorann nu putea să sufere vizitele acestea. Andy Hallorann îl înfricoșa la culme și îi zicea – în gând, doar, căci rostirea acestui apelativ cu voce tare i-ar fi adus cu siguranță o palmă peste botul obraznic – Tata-mare Negru.

– Ai auzit de oamenii ăia mari cărora le plac copiii? îl întrebă Dick pe Danny. Li se zice pedofili. Adică vor copiii pentru sex. Ai auzit de ei?

– Cam da, răspunse Danny circumspect.

Bineînțeles că știa că nu trebuie să stea de vorbă cu necunoscuții și nici să se urce în mașina vreunuia. Pentru că-ți puteau face niște chestii nașpa.

– Ei, boșorogul de Andy, bunicul meu, era mai mult decât atât. Era și sadic.

– Adică cum?

– Adică îi plăcea să provoace durere.

Danny dădu de câteva ori din cap, semn că înțelegea foarte bine despre ce era vorba.

– Așa ca Frankie Listrone de la școală. Îți face „o mie de ace“ sau îți dă cu „castana“ în cap. Și dacă nu plângi, se oprește. Da' dacă te vede că te doare, nu se mai oprește *deloc*.

– Foarte urât ce face colegul tău. Dar eu îți vorbesc despre un lucru cu mult mai rău.

Cel care s-ar fi întâmplat să treacă pe lângă ei în momentele acelea ar fi putut crede că Dick Hallorann se cufundase în tăcere, dar, de fapt, povestea lui mergea mai departe, redată fiind acum printr-o înlănțuire de imagini și cuvinte de legătură. Danny îl văzu pe Tata-mare Negru – un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum la fel de negru ca el, cu o

(*fedora*¹)

pălărie pe cap. Îi văzu bulbucii de salivă din colțurile gurii și ochii în permanentă conturați cu roșu, de parcă ar fi fost foarte obsit, ori de-abia ce se oprise din plâns. Văzu cum îl urca pe Dick pe genunchi – și Dick era mai mic decât era Danny acum, poate de vârsta pe care el o avusese în iarna aceea petrecută la Overlook. Și văzu cum îl gâdila pe băiețel – asta doar dacă nu erau singuri. Dar, dacă nu mai era nimeni prin preajmă, își vâră mâna printre picioarele micuțului și îl strângea de ouțe până când pe Dick îl lua cu leșin din cauza durerii.

– Îți place? îi găfâia Tataie în ureche, înecându-l cu duhoare de țigări și scotch White Horse. Sigur că-ți place. La toți băieții le place. Și chiar dacă nu, n-ai să mă spui la nimeni. Că dacă te apuci să mă părăști, am să-ți fac rău. Am să-ți dau foc!

– Fir-ar! exclamă Danny. Nasol.

– Au mai fost și altele, spuse Dick, dar am să-ți povestesc o singură întâmplare. După ce i-a murit nevasta, Tata-mare a angajat o femeie care să se ocupe de treburile casei. Adică să facă mâncare și curățenie. Atunci când ne așezam cu toții la cină, femeia asta aducea toate felurile deodată și le trântea pe masă, de la salată la desert, pentru că așa îi plăcea lui Tata-mare Negru. Și la desert

¹ Pălărie de fetru creată la începutul secolului XX (n. tr.).

aveam mereu tort sau budincă. Felia fiecăruia era pusă pe o farfurioară chiar lângă tine, ca să o vezi și să tânjești după ea și să-ți curgă bale din gură de poftă câtă vreme te chinuiai cu scârboșeniile celorlalte. Regula statornicită a Bunicului spunea că te poți *uita* cât vrei la desert, dar nu ai voie să te *atingi* de el până când nu-ți termini friptura, legumele și piureul de cartofi din farfurie. Ba trebuia să mănânci și tot sosul, care era plin de cocoloașe și nu avea niciun gust. Și Tata-mare Negru obișnuia să-mi vâre în mână o felie de pâine, zicându-mi: „Întinge cu asta, Dickie-Păsărel, să-ți vad farfuria cum lucește ca linsă de câini.“ Așa-mi zicea el, Dickie-Păsărel.

Și erau dați când nu reușeam să mănânc tot din farfurie, oricât de mult mi-aș fi dat silința. Și pe chestia asta nu mai aveam voie să mă ating de tort sau de budincă. Mi le mânca el. Și atunci când totuși *terminam* mâncarea, descopeream că-și stinsese țigara în felia mea de tort ori de budincă de vanilie. Că stătea chiar lângă mine și-i era la îndemână. Și se purta de parcă tocmai ce făcuse un banc bun. „Hopa, n-am nimerit scrumiera“, zicea el atunci. Mama și tata n-au încercat niciodată să-l oprească, deși sunt convins că-și dădeau seama că, indiferent cum ar fi fost, era totuși o glumă prea crudă ca s-o faci pe socoteala unui copil. Se purtau și ei ca și când n-ar fi fost decât o șotie nevinovată.

– Foarte nasol, spuse Danny. Ai tăi ar fi trebuit să-ți ia apărarea. Așa face mama. Și tati, dacă ar mai fi aici.

– Le era frică de el. Și aveau toate motivele să le fie frică. Andy Hallorann era un individ tare, tare rău. Știi ce-mi zicea? Îmi zicea: „Haida, Dickie, papă frumos în jur, că n-o să te otrăvești.“ Și dacă luam o îmbucătură, îi zicea lu' Nonnie – așa o chema pe menajeră – să-mi aducă o altă porție de desert. Da' dacă nu mă atingeam de el, îl lăsa acolo, sub nasul meu. Și ajunsesem să nu-mi mai pot termina mâncarea, așa de tare mi se întorcea stomacul pe dos numai gândindu-mă la ce avea să urmeze.

– Păi, trebuia să-ți muți farfuria cu tortul în partea ailaltă, zise Danny.

– Am încercat, cum de nu, că doar nu m-am născut prost. Da' știi ce făcea? O muta îndărăt, zicând că locul desertului e în dreapta.

Dick se opri, privind la ambarcațiunea lungă și albă care plutea încetșor în zare, pe linia care separa cerul de Golful Mexicului.

– Uneori, când se întâmpla să rămână singur cu mine, mă mușca. Și odată, când i-am spus că, dacă nu mă lasă în pace, o să-i povestesc lu' tata ce-mi face, și-a stins țigara de piciorul meu. Și mi-a zis: „Poftim, zi-i și asta și să vedem la ce-ți folosește. Tac-tu știe care-mi sunt obiceiurile și n-o să scoată nicio șoaptă, pen'că-i laș și fraier și pen'că vrea să-i las banii ăia de-i am la bancă atunci când oi da colțu', chestie pe care nu intenționez s-o fac prea curând.

Danny îl asculta fascinat, cu ochii larg deschiși. Până acum crezuse că povestea lui Barbă-Albastră era cea mai înspăimântătoare din toate timpurile, cea mai înspăimântătoare din câte pot exista pe lume, dar asta era cu mult mai rea. Pentru că era adevărată.

– Câteodată îmi zicea că știe un om rău, pe nume Charlie Manx, și că, dacă nu fac ce-mi zice el să fac, o să-i dea un telefon interurban lu' Charlie Manx ăla, care o să vină imediat în mașina lui de fițe și o să mă ia și o să mă ducă într-un loc unde sunt închiși copiii neascultători. Și după aia Bunicu' își vâra mâna printre picioarele mele și începea să mă strângă. „Așa că n-o să zici nicio vorbuliță, Dickie-Păsărel. Că dacă zici, o să vie drăguțu' de Charlie și o să te țină închis cu ălalți copii de i-a furat, până când o să-ți vie vremea să te duci de pe astă lume. În iad o să te duci atunci și o să arzi în flăcările lui. Pen'că ai ciripit. Nu contează dacă te crede cineva au ba. Pârâciunea tot pârâciune se cheamă că e.

Și să știi că multă vreme eu l-am crezut pe nenorocitul ăla bătrân. Nu i-am spus nici măcar Bunei mele Albe, cea cu strălucirea, pentru că mi-era teamă să nu creadă că eu eram de vină pentru tot. Sigur că n-aș mai fi gândit așa dacă aș fi fost nițelș mai mare, dar eram un copilăș.

Rămase puțin pe gânduri, apoi continuă:

– Și mai era un motiv. Știi care?

Danny îl privi lung în ochi, cercetând atent gândurile și imaginile din spatele frunții bucătarului. În cele din urmă spuse:

- Voiai ca tatăl tău să primească banii. Dar nu i-a primit.

- Nu. Tata-mare Negru i-a lăsat pe toți unui cămin pentru orfanii de culoare din Alabama. Și sunt în stare să pun prinsoare că știu de ce a făcut-o. Dar n-are nicio legătură cu ce vorbim noi acum.

- Și bunica ta aia bună n-a știut? N-a ghicit?

- Știa că se întâmpla *ceva*, da' eu am blocat povestea asta în mintea mea și buni m-a lăsat în pace. Mi-a zis doar că e dispusă să mă asculte atunci când voi fi pregătit să vorbesc. Să știi tu, Danny, atunci când a murit Andy Hallorann – de atac cerebral – eu am fost cel mai fericit băiețel de pe fața pământului. Mama a zis să nu merg la înmormântare, să rămân cu Buni Rose – Buna mea Albă. Da' eu voiam să merg. Ți dai seama. Voiam să mă conving că Tata-mare Negru e mort pe bune.

Ploua în ziua aia. Toată lumea era adunată în jurul gropii. Toți aveau umbrele negre. Și eu mă uitam la sicriu – cu siguranță cel mai mare și mai frumos din prăvălia lui – și îl vedeam cum e coborât în pământ și mi-am adus aminte de toate datele când mi-a răsucit ouăle și și-a stins țigările în tortul meu și o dată de piciorul meu gol și mi-am adus aminte cum trona el la cină ca regele ăla bătrân și nebun al lui Shakespeare. Dar cel mai mult m-am gândit la Charlie Manx – care precis că era o invenție de-a lui – și m-am gândit cum Tata-mare Negru n-o să-l mai sune interurban ca să-l cheme în crucea nopții să mă ia cu mașina lui de fițe și să mă ducă lângă ceilalți copii furati.

Și m-am uitat în jos peste marginea gropii. Și tata a zis: „Lasă băiatul să vadă“, atunci când mama a vrut să mă tragă îndărăt. Și m-am uitat la sicriul ăla din groapa plină cu apă și i-am zis în gând: „Ești cu doi metri mai aproape de iad, Tata-mare Negru, și curând o să fii cu totul acolo și sper să ți-o frece dracul cu mâna lui de foc.“

Dick scoase din buzunarul de la pantaloni un pachet de Marlboro cu chibriturile îndesate sub celofan. Își puse o țigară în gură, dar abia reuși s-o nimerescă cu flacăra de la chibrit, atât de

tare îi tremurau buzele și mâna. Danny rămase șocat să vadă lacrimi în ochii prietenului său.

Înțelegând acum încotro se îndrepta povestea, îl întrebă pe Dick:

- Când s-a întors?

Dick trase cu nesaț din țigară și suflă fumul printre buzele deschise în zâmbet.

- N-a trebuit să tragi cu ochiul în mintea mea ca să te prinzi, nu?

- *Nf.*

- După șase luni. Într-o zi, când m-am întors de la școală, l-am găsit întins în patul meu. În pielea goală și cu instrumentul pe jumătate putred, falnic ca un catarg. Și mi-a zis: „Vino-ncoa de te așază pe el, Dickie-Păsărel. Mi-o freci tu mie, ți-o frec și eu de două ori mai mult.“ Am zbierat atunci, da' nu era nimeni care să mă audă. Mama și tata lucrau amândoi, mama într-un restaurant și tata într-o tipografie. Și atunci am ieșit în goana mare pe ușă și am trântit-o în urma mea. Și l-am auzit pe Tata-mare Negru cum se scoală... *tronc...* și traversează camera... *buf-bang-buf...* și după aia am auzit...

- Unghii, șopti Danny cu o voce care parcă nu-i aparținea. Unghii moarte rătăcind pe lemn.

- Așa. Și n-am mai cutezat să intru în camera mea până seara târziu, când mama și tata se întorseseră acasă. Dispăruse, dar mai erau... resturi.

- Da. Ca în baia noastră. Pentru că începuse să se strice.

- Ai dreptate. Mi-am schimbat singur așternuturile, fiindcă mă învățase mama cum s-o fac în urmă cu doi ani. Zicea că sunt prea mare ca să mai avem nevoie de bonă, că bonele sunt pentru băieții și fetițele de albi, ca aceia de care avusese ea grijă înainte să se facă ospătărită la Rotiseria lui Berkin. După vreo săptămână, îl văd pe Tata-mare Negru în parc, dându-se în leagăn. Avea costumul pe el, da' era tot acoperit cu o mazăgă cenușie – cred că era mucegaiul ăla care creștea pe el înăuntrul coșciugului.

- Îhî, șopti scârbit Danny.

Nu se simțea în stare să vorbească mai tare.

- Avea șlițul descheiat și-i ieșea afară instalația. Îmi pare rău că trebuie să-ți povestesc toate astea, Danny, ești mult prea mic ca să auzi asemenea grețosenii, dar trebuie să știi.

- Și atunci te-ai dus la Buna Albă?

- A trebuit să mă duc. Pentru că și eu știam ce știi și tu acum: s-ar fi întors iar și iar. Nu ca... ascultă, Danny, ai văzut vreodată vreun mort? Vreau să zic, un mort *obișnuit*.

Și râse ușor, pentru că formularea i se părea caraghioasă. La fel i se părea și lui Danny.

- Adică fantome.

- De câteva ori. Odată am văzut trei care stăteau lângă o trecere peste calea ferată. Doi băieți și o fată. Adolescenți. Cred că... cred că acolo muriseră.

Dick dădu din cap.

- Majoritatea rămân în apropiere de locurile unde au trecut în partea cealaltă până când se obișnuiesc cu gândul că au murit și merg mai departe. Așa erau unii din cei pe care i-ai văzut în Overlook.

- Știu.

I se părea de nedescris sentimentul de ușurare care îl copleșise pentru că putea, în sfârșit, să vorbească despre lucrurile acestea cu cineva care le *cunoștea*.

- Și altădată am văzut o femeie într-un restaurant. Știi, dintr-ăla care are mese puse afară, pe trotuar.

Dick dădu iarăși din cap. Știa de care.

- Nu era transparentă, da' mi-am dat seama că-i fantomă pentru că nu o vedea nimeni în afară de mine și, atunci când o chelneriță i-a împins scaunul, tipa a dispărut de tot. Și tu vezi din astea?

- N-am mai văzut de ani buni, dar strălucirea ta e mai puternică decât a fost a mea vreodată. Și oricum scade pe măsură ce îmbătrânești...

- Grozav, îl întrerupse Danny cu înfocare.

- ...dar cred că o să-ți mai rămână destul și când ai să fii mare, pentru că ai avut atât de multă din capul locului. Fantomele

obișnuite nu sunt ca femeia aia pe care ai văzut-o în Camera 217 și după aia, la tine în baie. Nu-i așa?

- Așa e, zise Danny. Doamna Massey e *adevărată*. Lasă tot felul de chestii... bucăți din ea... în urmă. Le-ai văzut. Le-a văzut și mami... iar mami nu strălucește.

- Hai să ne întoarcem, spuse Dick. A venit vremea să-ți despachetezi cadoul.

8

Drumul înapoi la mașină a durat și mai mult, pentru că Dick obosise și respira greu.

- Din cauza țigărilor, îi explică el lui Danny. Să nu te apuci niciodată de fumat.

- Mami fumează. Crede că nu știi. Dick, ce a făcut Buna ta Albă? Precisează ceva de n-a pus mâna pe tine Tata-mare Negru.

- Mi-a dat un cadou, identic cu cel pe care ți l-am adus eu. Asta face profesorul când elevul este pregătit. Învățătura în sine este un cadou. Cel mai frumos cadou pe care-l poți face ori primii.

Trebuie să-ți spun că Buna nu i-a zis niciodată pe nume lui Tataia Andy. Îi zicea...

Și aici Dick rânji.

- ...îi zicea *preversu*?. I-am spus ce spui și tu acum, că nu era o fantomă, că era adevărat. Și ea mi-a zis că da, am dreptate, pentru că eu îl *făceam* să fie adevărat. Cu strălucirea. Și mi-a mai zis că anumite spirite - mai ales spiritele crude și brutale - refuză să părăsească lumea asta deoarece știu că ce-i așteaptă dincolo e cu mult mai rău. Multe dintre ele se sting pur și simplu, dar altele găsesc de mâncare. „Asta-i strălucirea pentru ele, Dick“, mi-a zis Buna atunci. „Mâncare. Tu îl hrănești pe preversul ăla. Nu vrei, dar îl hrănești. E ca un țânțar care tot bâzâie și vine pe tine ca să-ți mai sugă din sânge. Și n-ai ce-i face. Poți însă să-ți întorci strălucirea împotriva lui.

Ajunseseră la Cadillac. Dick descuie portierele și se strecură în spatele volanului cu un oftat prelung de ușurare.

– A fost o vreme când puteam să merg cînșpe kilometri și după aia să alerg încă opt. Acum, după o simplă plimbare pe plajă, mă doare spinarea de parcă am primit o copită de bidiviu în ea. Haide, Danny. Deschide-ți cadoul.

Băiatul rupse hârtia argintie și scoase la iveală o casetă metalică, vopsită în verde. Pe latura din față, sub încuietoare, avea un mic cifru.

– Hei, marfă!

– Așa zici? Ți place? Bravo, mă bucur. Am luat-o de la Western Auto. E din oțel american sută la sută. Cea pe care mi-a dat-o mie Buni Rose avea un lăcățel și obișnuiam să port cheița în jurul gâtului, dar asta a fost de mult. Suntem în anii optzeci acum, nu? Ne-am mai modernizat și noi. Vezi tăblița aia cu numere? Trebuie doar să apeși pe cinci numere pe care ești convins că n-ai să le uiți și după aia pe butonul ăla pe care scrie OK. Și, ori de câte ori vei dori să deschizi cutia, nu va trebui decât să introduci codul.

Danny era în culmea fericirii.

– Mersi, Dick! Mulțumesc mult de tot! O să pun în ea chestiile mele de valoare.

Printre care se numărau cartonașele cu jucători de baseball, insigna de Pui de Cercetaș, pietricica verde care-i purta noroc și o poză cu el și cu tatăl lui, făcută pe peluza din fața clădirii în care locuiseră ei în Boulder, înainte de Overlook. Înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă.

– Foarte bine, Danny, fă cum poftești, dar vreau să te rog să mai faci ceva.

– Ce?

– Vreau să ajungi să cunoști cutia asta pe de rost. Nu doar cum arată, ci și cum se simte la atingere. Pipăie-o peste tot. Și bagă-ți nasul înăuntru ca să-i cunoști mirosul. Cutia asta trebuie să-ți fie cel mai bun prieten. O vreme, cel puțin.

– De ce?

– Pentru că ai să pui o casetă identică în mintea ta. Una și mai specială decât asta pe care o ții în mâini. Iar data viitoare când o să mai apară cățeaua aia de madam Massey, tu o să fii gata s-o întâmpini cum se cuvine. Am să-ți spun cum, așa cum mi-a zis și mie Buna mea cea Albă.

Danny n-a prea vorbit pe drumul către casă. Avea multe lucruri la care să se gândească. Își ținea pe genunchi cadoul – o casetă de valori construită din metal rezistent.

9

Doamna Massey s-a întors după o săptămână. Era tot în baie, de data aceasta în cadă. Danny nu s-a mirat. În fond, într-o cadă murise. Acum n-a mai dat bir cu fugiții. Acum a intrat și a închis ușa în urma lui. Zâmbind, ea i-a făcut semn să se apropie. Zâmbind și el, Danny se îndreptă spre ea. Se auzea televizorul din cealaltă cameră. Mama lui se uita la serialul *Three's Company*.

– Bună ziua, doamnă Massey, i-a spus el. V-am adus ceva. Atunci ea a înțeles și a început să zbiere.

10

Mama ciocăni la ușa băii câteva momente mai târziu.

– Danny? S-a întâmpat ceva?

– Nu, mami.

Cada era goală. Mai rămăsese ceva mazăgă în ea, dar Danny își spusese că va reuși s-o curețe de tot. Jetul de apă o va expedia direct în canalul de scurgere.

– Ai nevoie la toaletă? Ies imediat.

– Nu. Mi s-a părut... mi s-a părut că m-ai strigat.

Danny înșfăcă periuța de dinți și deschise ușa.

– N-am nimic. Sunt mai mult decât în regulă. Vezi?

Îi adresa un surâs larg. Deloc greu acum, că doamna Massey dispăruse.

Expresia neliniștită se șterse de pe chipul femeii.

- Bravo. Vezi să te speli și pe măselele din spate. Acolo se ascunde mâncarea.

- Da, mami.

Din adâncul minții sale, de pe raftul special pe care așezase perechea casetei sale de valori, se auzeau țipete înăbușite. Dar nu-i mai păsa acum. Credea că țipetele vor înceta destul de curând. Și avea dreptate.

11

La doi ani după această întâmplare, în ziua de dinainte de vacanța de Ziua Recunoștinței, Horace Derwent a apărut în fața lui Danny pe treptele unei scări pustii din Școala Elementară Alafia. Încă mai avea confetti pe umerii costumului. Din mâna putrezită atârna o mască neagră. Emană miros urât de moarte și mormânt umed.

- Reușită petrecere, nu crezi? a întrebat el.

Danny a făcut stânga împrejur și s-a îndepărtat foarte repede.

Când a venit acasă de la școală, l-a sunat pe Dick la restaurantul din Key West, unde lucra acesta.

- M-a găsit altul de la Overlook. Câte cutii din astea pot să am, Dick? Cutii din cap, vreau să zic.

Dick a chicotit, evident foarte amuzat.

- Oricâte poftești, sufletele. Asta-i frumusețea strălucirii. Crezi că doar pe Tata-mare Negru l-am încuiat *eu* acolo?

- Și mor după ce-i bagi înăuntru?

Acum nu s-a mai auzit niciun chicotit. Niciodată băiatul nu mai auzise o asemenea indiferență glacială în vocea prietenului său.

- Îți pasă?

Lui Danny nu-i păsa.

Și atunci când, imediat după Anul Nou, proprietarul de odinioară al hotelului Overlook a apărut iarăși – de data aceasta în dulapul din camera lui Danny – el a fost pregătit. A intrat în dulap și a închis ușa după el. La scurtă vreme după aceea, o a doua cutie metalică își ocupă locul alături de cea cu doamna Massey pe raftul din mintea băiatului. S-au auzit ceva bubuituri, ceva înjurături extrem de ingenioase – pe care Danny s-a hotărât să le rețină pentru când va fi mare. Și curând nu s-a mai auzit nimic. Doar tăcere – și din cutia cu Derwent, și din cutia cu Massey. Și nu mai conta deloc dacă erau sau nu vii (în maniera lor de nemorți).

Ce conta era că nu puteau să iasă de acolo. Era în siguranță.

Așa a crezut atunci. Desigur, a mai crezut și că n-o să pună strop de alcool în gură, mai ales după ce văzuse ce făcuse băutura din tatăl lui.

Uneori se mai întâmplă să ne înșelăm.